



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corpus Doctrinae Christianae

Melanchthon, Philipp

Lipsiae, 1572

VD16 M 2890

Contra.

urn:nbn:de:hbz:466:1-36094

quod præcipit confessionem, id est, enumerationem delictorum in
am arcanorum, faciendam ministrantibus Sacramenta. De hæc
enumeratione quaeritur, qua occasione recepta sit, & paulatim cum-
lata, & an sit necessaria.

V N D E E S T C O N F E S S I O, Q V A E E S T
enumeratio apud ministrantes Sacramenta?

R E S P O N D E O. Hic ritus ortus est à spectaculis publicæ pe-
nitentiæ, quam sic nominarunt. Nam polluti sceleribus, quæ passim
nora erant, cum redituri ad Ecclesiam petebant se recipi, comemo-
rabant sua delicta, ut sicut tunc consuetudo erat, per aliquot dies
starent in templo, cum signis reatus, & deinde publice reciperentur.

Hoc spectaculum nominabatur publica penitentia, & peti-
nebat tantum ad pollutos sceleribus, quæ passim nota erant, & ne-
quaquã merebatur remissionem peccatorum, neque culpæ neque poen-
itæ commonefactio erat apud alios homines, ut essent diligentiores
in cauendis lapsibus, & cogitarent de magnitudine peccatorum, &
Icæ, exploratio erat, quæ ostendebat, illos serio petere remissionem.

E S T N E E N U M E R A T I O O M N I U M
aut aliquorum delictorum necessaria?

R E S P O N D E O. Nulla enumeratio delictorum necessaria
est, quia manifestum est, nusquam extare præceptum divinum de e-
numeratione singulorum. Et enumeratio omnium est impossibilis, sicut
scriptum est: Delicta quis intelligit? Sed peticio absolutionis
privatæ retinenda est propter multas grauißimas causas. Nam non
Euangelij & multis & singulis, qui ad Deum convertuntur, & conso-
lationem petunt, remissionem peccatorum annuntiat, iuxta dictum:
Quorum remisistis peccata, remittentur eis. Et nihil dubium est,
Sacramenta uere esse applicationem generalis promissionis ad sin-
gulos, sicut Paulus inquit, Circumcisionem fuisse sigillum iustitiæ, id
est, commonefactionem de promissione, & testimonium applicatio-
nis.

P R A E T E R E A retento ritu privatæ absolutionis, magis
in Ecclesia conspicitur discrimen legis & Euangelij, & ostenditur te-
stimonium ipsi exemplis, quod in Euangelio mandatum traditum sit
de remissione peccatorum, sicut Petrus Alexandrinus ritum publicum
cum citauit contra Nouatianos.

C O N T R A.

Iudex non potest absoluerè, nisi causa cognita,

Pastor est iudex,

Ergo necesse est fieri cognitionem, ad quam ne-
cessaria est enumeratio.

R E S P O N D E O. Nego minorem. Pastor enim est minister Euan-
gelij.

gelij, habens mandatum, ut Euangelium annuntiet, seu multis, seu singulis. Et hæc absolutio fit ratione ministerij, & est consolatio coram Deo. Alia est absolutio in criminibus, quæ nota sunt, quæ fit ratione iurisdictionis, quæ distinguenda est à principali ministerio, & recipit eum, qui fuerat reus publicorum criminum coram Ecclesia. Hæc alibi copiosius declarantur.

III. DE SATISFACTIONIBVS

NOMEN Satisfactionis à spectaculo publicæ poenitentia sumtum est. Nam ut supra dixi, mos fuit in Ecclesia uetusta, pollutos atrocibus & manifestis sceleribus, cum se recipi petebant, collocare in loco certo templi spectandos in ueste lugubri. Sicut nostro tempore interdum Anabaptista deposito errore ita recepti sunt, ut aliquot diebus ante templum starent in conspectu populi, & signa suæ poenitentia ostenderent.

HIC MOS nequaquam existimabatur mereri remissionem peccatorum, seu culpæ seu pœnæ, sed erat spectaculum publicum, institutum ad alios commonefaciendos, ut cogitarent, similes lapsus uitandos esse. Erat etiam qualiscunque exploratio, an illi serio peterent se recipi. Fuit in omnibus rebus uetustas seuerior, quam hæc ultima & delira mundi ætas. Ideo excommunicati propter cædes, postea arcebantur à conuictu aliorum hominum, & gerebant certa signa reatus, ut alij homines scirent, eorum consuetudinem uitandam esse.

HIC MOS haud dubie à primis patribus acceptus est: Nam & apud Ethnicos, apud quos ueteris disciplina uestigia reuera sunt, eadem consuetudo mansit. Orestes interfecta matre gessit signa reatus, ut ubicunque uagabatur, ceteri homines à conuictu eius abstinerent. Hæc signa postea in absoluteione amota sunt. Sicut & Adrastus apud Herodotum gessit signa reatus.

TALIBVS exemplis uetustas commonefacere alios homines uoluit, ut magis abhorerent à sceleribus. HUIVS uetusti moris uestigium fuit spectaculum satisfactionum, ut nominabatur. Græci nominauerunt *ἰερὴ πύλη*, id est, castigationes. Sed postea superstitione creuerunt ritus, & accellerunt stulta & impia opiniones. Ac monachi, quia fontes ignorabant portentosas opiniones de Satisfactionibus fixerunt. Hæc historica ualde prodest omnibus notissima esse, facilius enim postea disputationes de Satisfactionibus diiudicari possunt. Primum autem resuratio hæc tenenda est:

In furto restitutio rei alienæ necessaria est, iuxta regulam: Peccatum non dimittitur, nisi ablatum restituatur. Et Paulus inquit: Qui furatus est, iam nbn furetur,
Restitutio autem est satisfactio,
Ergo satisfactiones sunt necessariae.

R b 3

RESPON-